

talt, at man ønskede dem reviderede og reformerede, men, naar der tales om en Revision eller Reform i Embedsmændenes Gagering, saa bliver det i Almindelighed forstaaet, som om det blot nødvendigviis maatte gaae ud paa Forhøielse, og ikke i noget Tilfælde eller i nogen Klasse paa Formindskelse. Det er en Bidsfarelse, som jeg vil advare imod, thi, naar det Spørgsmaal engang for Alvor kommer for her i Thinget, naar der skal skee en gennemgribende Reform af Lønningssvæfnet, saa troer jeg, at man vil komme til det Resultat, at mangfoldige Embedsmænd ere for høit lønede, og at mange Embeder kunde indvriges, eller i alt Fald forenes med andre. Naar man taler om en Reform eller Revision af Embedsmændenes Lønning, saa maa man vistnok ved Siden deraf forlange en Revision eller Reform af Embederne, thi hertillands er det ved mangfoldig Misbrug og gammel Slendrian kommet dertil, at man sammenblander Embederne og Embedsmændene, skjøndt det i Virkeligheden er to forskjellige Ting. Naar jeg betragter Lovforslaget fra den Side, hvorfra jeg troer, at det maa sees, nemlig som et aldeles extraordinairt Lønningstillæg paa Grund af de nærværende Tidsforhold, saa finder jeg det urigtigt, at der ikke er sat nogen Tidsgrænse for dets Gyldighed. Jeg troer, at man ikke skal give denne Lov en permanent Charakter. Jeg kan ikke indsee Andet, naar jeg læser dette Udkast, end at det maa forstaaes som en vedvarende Bevilling til disse ringere aflagte Embedsmænd; men vor Finantshistorie og vore parlamentariske Forhandlinger, navnlig angaaende Finantsloven, frembyde mangfoldige Exempler paa, hvorledes det har de største Vanstueligheder, naar en Gage engang tilfældigviis er forhøiet, at faae den bragt ned igjen; hvorledes det har sine store Vanstueligheder, naar en Mand har været aflagt i et Embede med et personligt Tillæg, og har havt det i nogle Aar, da at sige, at hans Eftermand ikke skal have det Samme som han. Vil man betragte denne Lov som permanent, saa er det omtrent det Samme som at give alle de Embedsmænd, der henhøre under Lovens Ressort, et personligt Tillæg. Man vil vanstuelig komme bort fra denne Gagering, der

vil komme frem ved Anvendelsen af dette Lovforslag, saalænge de nærværende Mand beklæde deres Embeder, — ja, vanstuelig maaskee endog med Hensyn til deres Eftermand. Naar jeg endvidere betragter dette Lovforslag som en historisk Fortsættelse af den tidligere Dyrtidslov, saa troer jeg, at det for en stor Deel kommer an paa at give denne Lov en eensformig Anvendelse. Der indeholdes i Lovforslaget, ligesom i den tidligere Dyrtidslov, en Bestemmelse om, at Kjøbstæderne kunne give deres kommunale Væsjente og Embedsmænd et Tillæg i Overeensstemmelse med de Regler, der ere indeholdte i Lovforslaget. Det vil vistnok være almindelig bekjendt, at den uigjældende Dyrtidslov har været meget forskjelligt anvendt i Kjøbstæderne. I nogle Byer skal den slet ikke have været anvendt, og i andre paa forskjellig Måde. Men det forekommer mig, naar Rigsdagen siger, at endel fgl. Embedsmænd, nemlig de, som lønnes af Staten, skulle have et vist Dyrtidstillæg, og der saa i Communerne findes endel fgl. Embedsmænd, der staae paa samme Trin som de af Staten lønede, at det saa vilde være passende, om Finantsministeren søgte at bevirke omtrent en lignende Understøttelse for disse Embedsmænd i Communerne. Jeg siger, omtrent; thi der kan naturligviis være locale Forhold, som maae medføre Forskjelligheder. Jeg skal, for ikke at blive ved en almindelig Betragtning, nævne en Klasse af Embedsmænd, fra hvilken jeg personlig har faaet endel Oplysninger og Meddelelser, hvori de besvare sig over, at de rent slet ikke have nydt Godt af den sidste Dyrtidslov, eller at Understøttelsen har været høist ulige tildeelt. Denne Klasse Embedsmænd er Katecheterne i Kjøbstæderne. Det er en Klasse af Embedsmænd, som henhører under dem, der omtales i Lovforslagets § 4 under Nr. 2, og som ere undtagne fra Understøttelse af Statskassen, fordi de ikke lønnes af Statskassen. Men det er ganske vist, at saadanne Embedsmænd ere meget uheldigt stillede. Der kan anføres forskjellige Exempler derpaa, hvilket jeg imidlertid ikke her vil gjøre; men jeg har villet fremhæve dette, for at henstille til den ærede Finantsminister eller, dersom der skulde blive nedsat et Udvalg, da til dette, om der ikke